

Sygn. akt V U 446/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: star. sekr. sądowy Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2019 r. w Legnicy

sprawy z wniosku M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o ustalenie właściwego ustawodawstwa w zakresie ubezpieczeń społecznych

na skutek odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 25 kwietnia 2018 r.

znak (...) nr (...)

I. **zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 25 kwietnia 2018 r. znak (...) nr (...)i ustala, że wnioskodawca M. K. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlegał ustawodawstwu polskiemu w okresie od 24 kwietnia 2013 r. do 30 czerwca 2015 r.,**

II. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz wnioskodawcy kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt V U 446/18

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...)dnia 25 kwietnia 2018 r., znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzje organu z 3 lipca 2017 r. którą ustalił dla M. K. jako właściwe ustawodawstwo polskie w zakresie zabezpieczenia społecznego na okres od 24 kwietnia 2013 r. do 30 czerwca 2015 r.

W uzasadnieniu skarżonej decyzji wskazał, że z zapisu w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG) wynika, że wnioskodawca prowadził działalność gospodarczą od 24 kwietnia 2013 r. do 30 czerwca 2015 r. a 1 lipca 2015 r. zgłosił zaprzestanie wykonywania działalności gospodarczej i dokonał wykreślenia wpisu z rejestru CEIDG. Organ rentowy nadmienił, iż Naczelnik Urzędu Skarbowego w G. pismem z 30 stycznia 2017 r. potwierdził prowadzenie przez wnioskodawcę działalności gospodarczej w powyższym okresie i poinformował o wykazanym przez podatnika przychodzie ogółem

z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej za rok 2013 w wysokości 66.901,14 zł, oraz złożonym zeznaniu PIT - 28 za rok 2014 i 2015, w którym wnioskodawca wykazał przychód, koszty oraz dochód z pozarolniczej działalności gospodarczej w wysokości 0,00 zł. Organ podniósł, iż z zapisu w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej od 24 kwietnia 2013 r. do 30 czerwca 2015 r. wynika, iż prowadzona przez wnioskodawcę działalność gospodarcza nie została zawieszona ani zlikwidowana. Wnioskodawca nie przedłożył również formularza A1 potwierdzonego przez właściwą instytucję państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie.

Wnioskodawca odwołał się od przedmiotowej decyzji.

W/w decyzję zaskarżył w całości, zarzucając jej:

1 / naruszenie art 11 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 poprzez jego niezastosowanie, polegające na przyjęciu, że w okresie od 24 kwietnia 2013r. do 30 czerwca 2015r. odwołujący podlegał ustawodawstwu polskiemu, podczas gdy w przedmiotowym okresie odwołujący zamieszkiwał na terytorium Wielkiej Brytanii i tam wykonywał pracę, a także prowadził działalność gospodarczą na własny rachunek;

2 / naruszenie art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznym poprzez jego błędne zastosowanie, polegające na błędnym przyjęciu, że w okresie od 24 kwietnia 2013r. do 30 czerwca 2015r. odwołujący podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność, podczas gdy w przedmiotowym okresie odwołujący nie prowadził działalności gospodarczej na terytorium Polski i nie podlegał w/w ubezpieczeniom;

3 / błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy przez organ rentowy poprzez przyjęcie, że w okresie od 24 kwietnia 2013r. do 30 czerwca 2015r. odwołujący prowadził działalność gospodarczą na terytorium Polski, podczas gdy w przedmiotowym okresie odwołujący zamieszkiwał na terytorium Wielkiej Brytanii i tam wykonywał pracę, a także prowadził działalność gospodarczą.

Wobec powyższego odwołujący wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz o uchylenie, w całości poprzedzającej ją decyzji nr (...)z dnia 7 marca 2017r. i stwierdzenie, że w okresie od 24 kwietnia 2013r. do 30 czerwca 2015r. odwołujący nie podlegał ubezpieczeniom społecznym, w tym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu. Nadto wniósł o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi organ wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od odwołującego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniach wskazał na te same przyczyny co w skarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. K. (urodzony (...)) w okresie od 1 kwietnia 2013 r. do 1 czerwca 2016 r. w zakresie zabezpieczenia społecznego, podlegał ustawodawstwu brytyjskiemu. W ww. okresie wnioskodawca posiadał status osoby oddelegowanej pracującej na własny rachunek.

Dowód:

- zaświadczenie o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego A1 wraz

z tłumaczeniem przysięgłym (k.20-24).

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd orzekający w I instancji w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie ma uprawnień do uchylenia zaskarżonej decyzji. Przepis

art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c., na podstawie którego proceduje Sąd, nie przewiduje bowiem takiej możliwości. W myśl § 1 tego przepisu sąd oddala odwołanie, jeżeli nie ma podstaw

do jego uwzględnienia, a zgodnie z jego § 2 - w przypadku uwzględnienia odwołania,

sąd zmienia w całości lub w części zaskarżoną decyzję organu rentowego i orzeka co do istoty sprawy. Wobec powyższego, wniosek ubezpieczonego o uchylenie zaskarżonej decyzji

z przyczyn proceduralnych nie mógł zasługiwać na uwzględnienie.

Istota sporu w rozpoznawanej sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy decyzja organu rentowego , podtrzymująca decyzje organu z 3 lipca 2017 r. , którą ustalono dla M. K. jako właściwe ustawodawstwo polskie w zakresie zabezpieczenia społecznego

na okres od 24 kwietnia 2013 r. do 30 czerwca 2015 r. - była prawidłowa tak pod względem formalnym, jak i merytorycznym.

W niniejszej sprawie zastosowanie znajduje art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE L 166/1 z dnia 30 kwietnia 2004 r.) , który określa ogólne zasady dotyczące podlegania ustawodawstwu danego Państwa Członkowskiego. Zgodnie z ust. 1 tego artykułu, osoby, do których stosuje

się rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego. Ustawodawstwo takie określane jest zgodnie z przepisami tytułu II rozporządzenia. Przepis ust. 3 pkt a rozporządzenia stanowi, że -zgodnie z przepisami art. 12 do 16 rozporządzenia- osoba wykonująca w Państwie Członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego.

Stosownie do przepisu art. 5 ust 1 rozporządzenia nr 987/2009z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego(Dz.U. L 284 z 30 października 2009 r.):

- dokumenty wydane przez instytucję państwa członkowskiego do celów stosowania rozporządzenia podstawowego i rozporządzenia wykonawczego, stanowiące poświadczenie sytuacji danej osoby oraz dowody potwierdzające, na podstawie których zostały wydane

te dokumenty, są akceptowane przez instytucje pozostałych państw członkowskich tak długo, jak długo nie zostaną wycofane lub uznane za nieważne przez państwo członkowskie, w którym zostały wydane (ust.1);

- w razie pojawienia się wątpliwości co do ważności dokumentu lub dokładności przedstawienia okoliczności, na których opierają się informacje zawarte w tym dokumencie, instytucja państwa członkowskiego, która otrzymuje dokument, zwraca się do instytucji, która ten dokument wydała, o niezbędne wyjaśnienia oraz, w stosownych przypadkach,

o wycofanie tego dokumentu. Instytucja wydająca dokument ponownie rozpatruje podstawy jego wystawienia i w stosownych przypadkach wycofuje go (ust.2);

- zgodnie ust. 2 w razie pojawienia się wątpliwości w odniesieniu do informacji przedstawionych przez zainteresowanych, do ważności dokumentu lub dowodów potwierdzających lub do dokładności przedstawienia okoliczności, na których opierają się zawarte w nim informacje, instytucja miejsca pobytu lub zamieszkania przystępuje,

w zakresie, w jakim jest to możliwe, na wniosek instytucji właściwej, do niezbędnej weryfikacji tych informacji lub dokumentów (ust.3);

- jeżeli zainteresowane instytucje nie osiągną porozumienia, sprawa może zostać przedstawiona Komisji Administracyjnej przez właściwe władze, nie wcześniej jednak niż w terminie miesiąca od dnia złożenia wniosku przez instytucję, która otrzymała dokument. Komisja Administracyjna stara się pogodzić rozbieżne opinie w terminie sześciu miesięcy od dnia, w którym przedstawiono jej sprawę (ust.4).

Przechodząc do meritum rozważań wskazania wymagało, że wnioskodawca okazał zaświadczenie o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej (zaświadczenie A1), potwierdzającego, że w okresie objętym sporem mieszkał, prowadził działalność gospodarczą oraz podlegał zabezpieczeniom społecznym na terenie Zjednoczonego Królestwa. Sąd uznał ww. zaświadczenie za wiarygodne, gdyż zostało sporządzone na zastrzeżonym druku wielojęzycznym dla tego rodzaju zaświadczenia, zostało także dołączone tłumaczenie ww. dokumentu. Dodatkowo należy wskazać, że treść art. 5 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 kreuje domniemanie, ważności takich dokumentów. Ustawodawca wskazał bowiem wprost, że dokumenty te są ważne dopóki nie zostaną wycofane bądź uznane za nieważne.

Należy także zauważyć, że wprawdzie ust. 2-5 cytowanego artykułu przewidziano, iż istnieje możliwość przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego ustalającego ważność dokumentów , ale jednocześnie z art. 6 ust. 1 pkt ww. rozporządzenia wynika, że w przypadku zaistnienia rozbieżności opinii pomiędzy instytucjami ubezpieczeniowymi zainteresowany tymczasowo podlega ustawodawstwu jednego z tych państw członkowskich. Przy czym w przypadku wnioskodawcy oznacza to tymczasowe podleganie ustawodawstwu brytyjskiemu albowiem z (dalszym ciągu skutecznie niezakwestionowanego) zaświadczenia A1 wynika, że w spornym okresie wnioskodawca mieszkał i pracował na własny rachunek na terenie Zjednoczonego Królestwa.

W oparciu o powyższe należało przyjąć, że okoliczność, iż instytucja brytyjska na dzień wyrokowania nie zajęła stanowiska w przedmiocie ważności zaświadczenia A1 nie stanowi przeszkody w wyrokowaniu. W przyszłości gdyby na skutek postępowania wyjaśniającego doszło do zakwestionowania wiarygodności zaświadczenia A1 organ będzie mógł z urzędu - na podstawie art. 83 ust. 1 ustawy systemowej – podjąć decyzję w przedmiocie podlegania wnioskodawcy ustawodawstwu polskiemu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd –w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił skarżoną decyzję organu w sposób określony w sentencji wyroku

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł stosownie do przepisu art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 9ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 poz. 1804 ze zm.).